

Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 1

nábř. Edvarda Beneše 3
118 00 Praha 1

V Praze dne 1. září 2014

TRESTNÍ OZNÁMENÍ

- A. pro podezření z možného spáchání trestných činů poškození cizích práv a pomluvy neznámým pachatelem, který označil Ing. Vratislavu Mynářovi, vedoucímu Kanceláře prezidenta republiky, Mgr. Pavla Hasenkopfa, zaměstnance této Kanceláře, jako spoluautora amnestie vyhlášené prezidentem republiky prof. Václavem Klausem dne 1. ledna 2013, s tím, že pachatelkou tohoto skutku by mohla být JUDr. Dana Římanová, bývalá ředitelka odboru legislativy a práva KPR;**
- B. pro podezření z možného spáchání trestného činu pomluvy výše jmenovaným Ing. Vratislavem Mynářem tím, že opakovaně, a to i po dosažení soudního smíru a v rozporu s ním, označuje Mgr. Pavla Hasenkopfa za spoluautora uvedené amnestie; a**
- C. pro podezření z možného spáchání trestného činu pomluvy JUDr. Markem Nespalou, advokátem, ČAK 04484, tím, že po dosažení soudního smíru a v rozporu s ním označil Mgr. Pavla Hasenkopfa za ideového otce myšlenky abolicie v rámci amnestie Václava Klause.**

Oznamovatel: Mgr. Pavel Hasenkopf,

Přílohy: obálka

	Skutek ad A:
- domnělá pachatelka skutku:	JUDr. Dana Římanová , v letech 2009 – 2013 ředitelka odboru legislativy a práva Kanceláře prezidenta republiky
- kdy se skutek udál:	mezi 14. březnem a 26. dubnem 2013, neveřejně
Trestný čin 1:	Pomluva (§ 184 odst. 1 trestního zákoníku)
- poškozený trestným činem 1:	oznamovatel
Trestný čin 2:	Poškození cizích práv (§ 181 trestního zákoníku)
- poškození trestným činem 2:	- Ing. Miloš Zeman, prezident republiky - Ing. Vratislav Mynář, vedoucí kanceláře prezidenta republiky
	Skutky ad B:
- pachatel skutků:	Ing. Vratislav Mynář , nar. 23. června 1967 v Kyjově, nyní vedoucí Kanceláře prezidenta republiky
- kdy se skutky udály:	opakovaně a veřejně, zejména však ve dnech 27. a 28. dubna 2013 a dále pak 25. a 26. srpna 2014
Trestný čin 3:	Pomluva (§ 184 odst. 2 trestního zákoníku)
- poškozený trestným činem 3:	oznamovatel
	Skutek ad C:
- pachatel skutku:	JUDr. Marek Nespala , advokát, ČAK 04484
- kdy se skutek udál:	26. srpna 2014 v 10:04
Trestný čin 4:	Pomluva (§ 184 odst. 2 trestního zákoníku)
- poškozený trestným činem 4:	oznamovatel

Vážená paní / vážený pane,

podávám tímto trestní oznámení na neznámého pachatele, který mne někdy v době mezi 14. březnem a 26. dubnem 2013 označil Ing. Vratislavu Mynářovi, který byl dne 14. března 2013 jmenován novým vedoucím Kanceláře prezidenta republiky, za spoluautora amnestie, kterou bývalý prezident republiky prof. Ing. Václav Klaus vyhlásil dne 1. ledna 2013. Tato amnestie následně vedla nejen k mimořádně silné nevoli ve společnosti spojené např. se sundáváním portrétů prezidenta republiky ze stěn ve školách a podezírání prezidenta a jeho okolí z korupčního jednání, ale i k žalobě Senátu na prezidenta Klause pro velezradu, což mělo i ohlas v zahraničí.

Tato informace byla nepravdivá a byla nejen způsobila ohrožit, ale také ohrozila mou vážnost u spoluobčanů, poškodila mne v zaměstnání a dočasně narušila mé rodinné vztahy, nadto mi způsobila vážnou materiální újmu, kdy v důsledku tím způsobeného krátkodobého úplného výpadku příjmů a dlouhodobého podstatného snížení příjmů, které trvá i v současné době, jsem byl nucen prodat byt po matce, což jsem nikdy nezamýšlel a za jiných okolností bych tak neučinil. Neznámý pachatel tak podle mého názoru **naplnil skutkovou podstatu trestného činu pomluvy ve smyslu § 184 odst. 1 trestního zákoníku.**

Podle mého názoru tímto skutkem neznámý pachatel **souběžně naplnil skutkovou podstatu trestného činu poškození cizích práv ve smyslu § 181 trestního zákoníku, když svou nepravdivou informací uvedl v omyl Vratislava Mynáře, přičemž musel předpokládat a podle mého názoru i plánoval, že jeho prostřednictvím bude následně uveden v omyl i prezident republiky Ing. Miloš Zeman a česká veřejnost laická i odborná; pachatel tak způsobil vážnou újmu též na politické důvěryhodnosti a autoritě a tím i způsobilosti prosazovat své politické záměry jak Vratislavu Mynářovi, tak Miloši Zemanovi, a to přesto, že zčásti si oba poškození tuto újmu sami způsobili tím, že si uvedenou informaci dál neověřili a že poškozený Mynář ji dál šířil i poté, kdy již musel vědět, že je nepravdivá.**

Mám vážné důvody se domnívat, že oním neznámým pachatelem byla bývalá ředitelka odboru legislativy a práva Kanceláře prezidenta republiky JUDr. Dana Římanová, která nejenže měla několik silných osobních motivů tímto způsobem postupovat a která zastávala funkci, která jí poskytnutým informacím automaticky v očích Vratislava Mynáře dodávala věrohodnost, ale naznačuje to i výpověď Vratislava Mynáře před Obvodním soudem pro Prahu 1, a přímo mi to potvrdil o přestávce soudního jednání před Městským soudem v Praze dne 28. července 2014 i jeho právní zástupce JUDr. Marek Nespala.

Dále tímto **podávám trestní oznámení na Ing. Vratislava Mynáře, vedoucího Kanceláře prezidenta republiky, který mne ve dnech 27. a 28. dubna 2013 veřejně označil za jednoho ze tří spoluautorů amnestie Václava Klause, a následně v tomto svém jednání pokračoval i v době, kdy již musel vědět, že tato informace je nepravdivá, a zejména v něm pak pokračoval i po dosažení soudního smíru ze dne 25. srpna 2014 a v příkrém rozporu s ním ve dnech 25. a 26. srpna 2014. Vratislav Mynář se uvedených skutků dopustil prostřednictvím tisku a televize a podle mého názoru tak naplnil skutkovou podstatu trestného činu pomluvy ve smyslu § 184 odst. 2 trestního zákoníku, a to i při existenci zásady subsidiarity trestní represe – ostatně, smírnou a posléze občanskoprávní cestou jsem se snažil situaci řešit déle než rok, nicméně Vratislav Mynář je zjevně velmi zatvrzelý pachatel a smírné řešení dosažené občanskoprávní cestou prostřednictvím Městského soudu v Praze sám obratem zmařil.**

V souvislosti s tím jsem nucen dále **podat trestní oznámení na JUDr. Marka Nespalu**, advokáta, ČAK 04484, právního zástupce Vratislava Mynáře, který mne již po dosažení soudního smíru výslovně a prostřednictvím televize označil za ideového otce myšlenky abolicie v rámci amnestie Václava Klause. I v jeho jednání lze spatřovat **naplnění skutkové podstaty trestného činu pomluvy ve smyslu § 184 odst. 2 trestního zákoníku**, přestože zřejmě nejednal z vlastní iniciativy, ale na pokyn svého klienta.

Vzhledem k tomu, že sazba trestu odnětí svobody za uvedené trestné činy činí maximálně pět let (srovn. § 181 odst. 3 trestního zákoníku), je dána věcná příslušnost okresního, resp. obvodního státního zastupitelství. Tím, že uvedené skutky byly zřejmě vesměs spáchány na Pražském hradě, **je dána místní příslušnost Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1.**¹

V plném rozsahu se odkazuji a činím nedílnou součástí tohoto trestního oznámení obsah spisu sp. zn. 66 C 179/2013 vedeného Městským soudem v Praze, jehož předmětem je mnou podaná osobnostní žaloba, který nechť si orgány činné v trestním řízení vyžádají. V připojené obálce přikládám:

- své podání z 21. srpna 2014, které vysvětluje důvody, proč se již tehdy nepodařilo dosáhnout smíru a shrnuje následky protiprávním jednáním způsobené; toto podání je součástí uvedeného spisu; a

- doplnění tohoto podání včetně potenciálních příloh 16 – 24 osobnostní žaloby, které měly být soudu předloženy na jednání dne 25. srpna 2014 a předloženy nebyly pouze proto, že se ještě předtím podařilo dosáhnout smíru a tím zanikl věcný i procesní důvod tyto listiny soudu předkládat – skutečnosti tam uvedené jsou však stejně relevantní pro řízení trestní jako mohly být relevantní pro řízení občanskoprávní; jedná se zejména o listiny dokládající mou finanční situaci a její změny průběhu roku 2013.

Odkazuji se dále na obsah spisu **sp. zn. 17 C 139/2013 vedeného Obvodním soudem v Praze 1**, který nicméně je stále tzv. živým spisem, když odvoláním Kanceláře prezidenta republiky se bude 17. září 2014 zabývat Městský soud v Praze (jeho sp.zn. 62 Co 289/2014). Jeho obsahem je má žaloba na určení neplatnosti okamžitého zrušení mého pracovního poměru v KPR dne 3. května 2013

P O D R O B N Ě :

Následuje podrobný popis skutečností, které mne vedou k závěrům o možném spáchání v úvodu zmíněných trestných činů.

I. Prvotní skutkový děj

1. V exkluzivním rozhovoru pro deník Právo, vedeném redaktorem Jiří Ovčáčkem a zveřejněném **v sobotu dne 27. dubna 2013** na titulní straně a dále na str. 7 jakožto hlavní článek celého vydání, vedoucí Kanceláře prezidenta republiky (dále též jen „KPR“) Vratislav

---

¹ § 7 zák. č. 283/1993 Sb. ve spojení s § 16 a § 17, odst. 1 trestního řádu

Mynář označil žalobce za jednoho ze tří jediných „pravých otců“ amnestie vyhlášené prezidentem republiky Václavem Klausem dne 1. ledna 2013, za člena „nesvaté trojice“ složené dále z panů Ladislava Jakla a Petra Hájka. Jedná se zejména o tyto Mynářovy výroky (zdůraznění provedl oznamovatel):

- výrok č. 1: „**Praví otcové amnestie jsou pan Jakl, pan Hájek a pan Hasenkopf, což je právník u nás na Hradě.**“;
- výrok č. 2: „**Myslím, že mohu sdělit, že už i to složení napovídá, kdo jakou roli v té amnestii měl. Myslím, že když zůstaneme u těchto tří jmen, tak to jsou ti praví otcové.**“;
- výrok č. 3: „**Ano mohu říct, že tito tři lidé velmi intenzivně pracovali na textu amnestie pro pana prezidenta ... připravovali to celé, to znamená, že druhý článek nedomýšlel nikdo jiný než lidé z tohoto týmu.**“;
- výrok č. 4: „**Beru to tak, že prohlášení bylo od pana prezidenta Klause velmi gentlemanské a dělal to podle mě i v rámci ochrany té nesvaté trojice.**“

2. Mynářův rozhovor vyvolal obrovský zájem dalších médií, a pouze z toho důvodu oznamovatel dostal ještě během dne 27. dubna 2013 možnost Mynářova tvrzení veřejně popřít. Učinil tak prostřednictvím krátkého rozhovoru pro Českou televizi, odvysílaného v pořadu Události ČT (3. minuta). Mynářovy výroky veřejně odmítli i ostatní dva jmenovaní, pan Ladislav Jakl a pan Petr Hájek. Den poté, **28. dubna 2013** ve 20:55, následovaly další výroky vedoucího KPR, tentokrát citované v článku „*Mynář: Autorem amnestie je Klaus. Hasenkopf pracoval na zadání Jakla*“; v tomto článku redaktorky Radmily Zemanové-Kopecké se prostřednictvím Parlamentních listů Vratislav Mynář, zjevně v reakci na odmítavá vyjádření Petra Hájka, Ladislava Jakla a oznamovatele, dopustil, mimo jiné, následujících dalších výroků:

- výrok č. 5: „**Pokud jde o autorství, je pochopitelné, že autorem musí být prezident. Ten je pod tím dokumentem podepsaný. Otázka ale podle něj zní, kdo byl aktivní v té roli tvorby. A těmi, kdo se na tom aktivně podíleli, jsou ti pánové, které jsem jmenoval ...**“;
- výrok č. 6: „**Museli najít nějakého loajálního právníka, kterého našli právě v osobě Pavla Hasenkopfa, který byl navíc v určité době vyhozen z legislativního oddělení a pan Hájek ho přikryl tím, že ho vzal do odboru pro styk s veřejností**“;
- výrok č. 7: „**Mluvil jsem s panem doktorem Hasenkopffem v pátek, kdy mi svou aktivitu přiznal. O to více mě jeho jednání překvapuje,**“ podivuje se kancléř. Právník prý přiznal, že na pokyn Ladislava Jakla začal pracovat na amnestii. „**Obecně se o tom jednalo prý už v roce 2009, konkrétněji prý ale až na podzim roku 2012. A to mi řekl do očí v kanceláři.**“

3. Dne 3. května 2013 oznamovatel předal prostřednictvím KPR prezidentu Zemanovi veškerou jemu přístupnou dokumentaci týkající se přípravy novoroční amnestie, tj. zejména svoji e-mailovou komunikaci s Ladislavem Jaklem týkající se přípravy amnestie, svůj návrh amnestie a dále zcela jiný návrh amnestie, který byl po zcela marginálních úpravách prezidentem republiky převzat a vyhlášen, s tím, že autorem tohoto druhého návrhu je

s největší pravděpodobností bývalý poslanec ČSSD a bývalý neúspěšný kandidát na soudce Ústavního soudu České republiky doc. Zdeněk Koudelka.

4. Dne 6. května 2013 se k celé záležitosti vyjádřil prezident republiky:

„Krátko po svém zvolení prezidentem republiky jsem se zavázal, že se pokusím vyšetřit spoluautorství pracovníků Kanceláře prezidenta republiky (dále jen KPR) na amnestii bývalého prezidenta republiky. Důvodem bylo především oprávněné rozhořčení veřejnosti nad touto částí amnestie, která zastavuje trestní stíhání v případě dlouho se vlekcoucích procesů (tzv. abolicie).

Tímto úkolem jsem pověřil nového kancléře KPR Vratislava Mynáře, který v průběhu zhruba dvou měsíců prostudoval řadu materiálů a poté označil za spoluautory amnestie tři, dnes již bývalé, pracovníky KPR.

*Jeden z těchto pracovníků, **Pavel Hasenkopf**, veřejně odmítl jakoukoli spoluúčast na vyhlášení amnestie, zejména pak na zastavení trestního stíhání ve věci vlekcoucích se procesů. Pokládám proto za nutné uvést minimálně dva důkazy svědčící o tom, že toto tvrzení je nepravdivé. Důkaz číslo jedna je převzat z e-mailové korespondence mezi Pavlem Hasenkopffem a Ladislavem Jaklem a zní takto: „Hasenkopf: Tím se dostávám ke čtvrté množině – vlekcoucí se soudy vyřešíme jedině abolicí – naformulovat to lze, jen mi dodejte nějaké základní parametry, co je to vlekcoucí se řízení (samozřejmě by tam musely být výjimky např. na vraždy a podobně). Jakl: Ano“ (22. října 2012).*

Důkaz číslo dvě: „Pavel Hasenkopf: Už to mám celé hotové, během dneška to přinesu včetně vlekcoucích se soudů – bude to jen jeden článek navíc oproti té původní verzi“ (20. listopadu 2012).

*Tyto dva důkazy považuji za dostatečné pro tvrzení, že **Pavel Hasenkopf** byl jeden ze spoluautorů amnestie, a to zejména části zastavující trestní řízení u dlouhodobě se vlekcoucích procesů. Uvítám samozřejmě, jestliže šetření dalších institucí prokáže na základě hodnověrných důkazů, že spoluautory amnestie jsou i jiné osoby mimo KPR. Toto šetření pochopitelně není v kompetenci Kanceláře prezidenta republiky.*

Miloš Zeman, 6. května 2013“

II. Nepravdivost sdělených informací

5. S výjimkou informace, že oznamovatel byl právníkem na Hradě jsou všechny shora citované výroky týkající se oznamovatele nepravdivé:

5.1. Oznamovatel vypracoval zcela jiný návrh amnestie, který nemá s přijatou amnestií společného vůbec nic. Návrh, o kterém je oznamovatel přesvědčen, že jeho autorem je doc. Zdeněk Koudelka (dále též jen „Koudelkův návrh“), oznamovatel krátce viděl 10. prosince 2012 a ostře se proti němu již tehdy vymezil. Dne 19. prosince 2012 byl s Koudelkovým návrhem, mírně upraveným, konfrontován podruhé s tím, že se nemá vyjadřovat k obsahu, ale pouze k formě. Forma se oznamovateli jevila natolik příšerná, že by oznamovatel musel celý návrh přepsat, aby s ním byl alespoň po formální stránce spokojen, nicméně ani jeho dílčí připomínky, které se pokusil uplatnit, nebyly do návrhu promítnuty. Tento text byl pak prezidentem skutečně vyhlášen. Nelze tedy tvrdit, že by oznamovatel byl

spoluautorem, a to ani v minimálním možném rozsahu. Jedinými dvěma autory byli doc. Zdeněk Koudelka, který připravil svůj návrh, a Václav Klaus, který si tento návrh osvojil, velmi mírně jej upravil a dne 1. ledna 2013 vyhlásil jako své rozhodnutí o amnestii.² (č. 1/2013 Sb.).

5.2. Čl. II rozhodnutí o amnestii se poprvé objevil jako čl. I Koudelkova návrhu amnestie, a to nezávisle na oznamovateli – oznamovatel viděl Koudelkův návrh poprvé 10. prosince 2012, a to už jako hotový a úplný návrh.

5.3. Je pravdou, že oznamovatel v korespondenci s Ladislavem Jaklem použil slovo „abolice“, resp. slovní spojení „*to lze vyřešit jedině abolicí*“. Učinil tak v reakci na požadavek prezidenta Klause nějak reagovat na vlekoucí se trestní stíhání. Uvážíme-li, že tento požadavek byl vznesen jako součást zadání amnestie, že v rámci amnestie má prezident pouze pravomoci aboliční, agraciační a rehabilitační, přičemž pouze aboliční pravomoc lze aplikovat na vlekoucí se řízení, tj. na fázi trestního stíhání před vynesením rozsudku, který se posléze stane pravomocným, oznamovatel pouze odborně pojmenoval, co vlastně prezident chce, ale určitě to nenavrhoval. Tak to jistě pochopil i Zdeněk Koudelka. Ve výsledku jak Koudelkův, tak oznamovatelův návrh obsahovaly nějaký návrh abolicie, přičemž orgány činné v trestním řízení jistě samy poznají, že oznamovatelův návrh, resp. jeho čl. 15, se diametrálně lišil od čl. I. Koudelkova návrhu, a že čl. I. Koudelkova návrhu je až na jeden či dva technické detaily zcela totožný s čl. II amnestie ze dne 1. ledna 2013. Duchovním otcem abolicie, tj. myšlenky, aby amnestie zahrnovala i abolicí, a to abolicí pojatou nad rámec agraciačních ustanovení zcela samostatně a nikoli pouze v závislosti na nich, tedy nebyl ani oznamovatel, ani Zdeněk Koudelka, ale prezident republiky Václav Klaus osobně; ten se k tomu ostatně hlásí a je na tuto svoji myšlenku hrdý. Oznamovatel se dokonce ještě ujišťoval, zda opravdu na tomto požadavku „PP trvá“³, už z toho je zřejmé, že nemohlo jít o oznamovatelův nápad.

5.4. Oznamovatel nikdy nebyl vyhozen z legislativního oddělení. Byl formálně převeden na politický odbor, fakticky prchl před nově jmenovanou nesnášenlivou nadřízenou, která nestačila na svoji práci a vůči oznamovateli dávala najevo zcela mimořádnou osobní nevraživost.

5.5. Oznamovatel nebyl převeden na odbor pro styk s veřejností a tento odbor nikdy neřídil Petr Hájek. Oddělení styku s veřejností, které mělo a pravděpodobně i nadále má za úkol vyřizovat běžné stížnosti, upozornění a podání občanů, bylo součástí politického odboru, oznamovatel v něm ale nikdy nebyl zařazen, stejně jako ostatní poradci prezidenta republiky podléhal přímo řediteli politického odboru. A tímto ředitelem politického odboru nebyl Petr Hájek, ale Ladislav Jakl. Petr Hájek byl ředitelem tiskového odboru, na kterém oznamovatel nikdy nepracoval. Tato drobná nepřesnost v Mynářově vyjádření může být významná (srovn. pododst. 15.5. níže).

5.6. Není pravda, že oznamovatel Vratislavu Mynářovi jeho informace potvrdil. Oznamovatel mluvil s Vratislavem Mynářem dvakrát v životě, poprvé v pátek dne 26. dubna 2013 ve 13:00, podruhé 14. března 2014, když mu položil doplňující dotaz při jeho výpovědi před Obvodním soudem pro Prahu 1 ve věci sp. zn. 17 C 139/2013 (oznamovatelova žaloba na neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru ze dne 3. května 2013). Když s ním mluvil 26. dubna 2013, vyložil mu svou verzi vzniku amnestie, která se nijak neliší od verze prezentované v osobnostní žalobě a v tomto oznámení, upozornil jej, že faktickým autorem

² č. 1/2013 Sb.

³ „PP“ – vžitá interní zkratka znamená „pan prezident“

amnestie je doc. Koudelka, osobní přítel prezidenta Zemana, a dohodl se s ním, že mu v pondělí 29. dubna 2013 dodá veškerou dokumentaci, kterou k tomu má k dispozici. Uvážíme-li, že oznamovatel mluvil s Vratislavem Mynářem v pátek odpoledne a v bezprostředně následující sobotu ráno vyšel v Právu rozhovor obsahující nepravdivé výroky č. 1 – 4, a že rozhovor musel být autorizován, je každému, kdo má jakousi povědomost o vzniku novinových rozhovorů jasné, že v době, kdy spolu Vratislav Mynář a oznamovatel hovořili, musel být rozhovor již hotov. K tomu by se případně mohl vyjádřit Jiří Ovčáček, tehdejší redaktor Práva, který rozhovor s Mynářem vedl, nyní tiskový mluvčí prezidenta republiky.

6. Oznamovateli není známo, nakolik se při úpravách Koudelkova návrhu prezident Klaus radil s Ladislavem Jaklem a Petrem Hájkem, popř. s dalšími osobami. Je proto možné, že výroky „*Praví otcové amnestie jsou pan Jakl, pan Hájek a pan Hasenkopf ... když zůstaneme u těchto tří jmen, tak to jsou ti praví otcové ... druhý článek nedomýšlel nikdo jiný než lidé z tohoto týmu*“ jsou nepravdivé i vůči Ladislavu Jaklovi a Petrovi Hájkovi. Zejména v případě Petra Hájka, kterého oznamovatel pamatuje jako zásadního odpůrce jakékoli amnestie a osobu, která odradila Václava Klause od myšlenky vyhlásit amnestii už v roce 2008, oznamovatel považuje za vysoce pravděpodobné, že i on byl označen nepravdivě.

7. Dne 21. srpna 2013 prezident Miloš Zeman ve svém projevu v Senátu mimo jiné vysvětlil senátorům, proč je nepožádá o souhlas s jmenováním doc. Koudelky soudcem Ústavního soudu, cit.:

„Pan předseda Štěch mě seznámil se závažnými námitkami, nebo, chcete-li to nazvat jinak, tedy podezřeními, které se pana Sváčka týkaly ... Považoval jsem tato podezření za závažná, a proto jsem pana Sváčka z první čtveřice navrhovaných kandidátů vyřadil. A protože prezident má určité informační kompetence, zadal jsem šetření, jejichž tématem bylo prověření, zda tato podezření jsou nebo nejsou pravdivá. ... A teprve nyní – no, nyní – před několika málo týdny jsem dostal výsledky tohoto šetření. Mohu vám sdělit, že všechna obvinění, která byla vznesena k panu doktoru Sváčkovi, se ukázala být jako nepravdivá, česky řečeno, jako pomluvy. Já se tomu příliš nedivím, protože každý z nás, všichni, jak tady sedíme, jsme se občas stali předmětem pomluv a předmětem závisti. Je-li nějaké podezření závažné, je třeba ho důkladně prověřit. Ale pokud se ukáže, že bylo nepravdivé, je třeba odsoudit ty, kteří, ať už ze závisti nebo z jakýchkoli jiných důvodů toto podezření, či spíše pomluvy, šířili.

...

Jeden neinformovaný komentátor ... v jistém deníku napsal: "Schválí-li Senát doktora Sváčka, navrhne vám prezident Zdeňka Koudelku." Chci vám říci, a proto je to pro mě smutné, jeden fakt. Totéž šetření, které jsem si vyžádal, abych vám mohl s čistým svědomím předložit kandidaturu doktora Sváčka, jsem si vyžádal i u Zdeňka Koudelky. ... Zdeněk Koudelka je můj osobní přítel. Dlouholetý osobní přítel. Vážím si ho jako člověka, mám ho rád a obdivuji jeho odborné schopnosti. Ale zmíněné šetření ukázalo, že se bohužel – a říkám to s lítostí – měrou nikoli zanedbatelnou podílel na lednové amnestii prezidenta republiky. A jak dobře víte, jsem zásadní odpůrce této amnestie a nechal jsem propustit z Kanceláře prezidenta republiky všechny, kdo se na ní podíleli. A nevidím důvod, abych obdobně nepostupoval i vůči

svým nikoli bývalým, ale současným přátelům. Já ho stále pokládám za svého současného přítele.“

Potvrdil tedy minimálně to, že amnestie měla více spoluautorů a že jedním z těchto spoluautorů byl Zdeněk Koudelka. Nepřímo tak znevěrohodnil výroky vedoucího KPR z 27. – 28. dubna 2013 i své vlastní výroky ze 6. května 2013.

III. Občanskoprávní spor

8. Dne 29. listopadu 2013 oznamovatel podal u Městského soudu v Praze dlouho avizovanou osobnostní žalobu.

9. Po několika doplněních osobnostní žaloby, která si vyžádal soud, po vyjádření žalovaných a duplice žalobce dne 25. srpna 2014 Městský soud v Praze svým usnesením č.j. 66 C 179/2013 – 179 schválil smír, který zejména obsahuje následující prohlášení KPR:

"Dne 27. dubna 2013 v deníku Právo a dne 28. dubna 2013 na webovém portálu Parlamentní listy se vedoucí Kanceláře prezidenta republiky Vratislav Mynář vyjádřil v tom smyslu, že Pavel Hasenkopf byl jedním ze tří "pravých otců" amnestie, kterou vyhlásil prezident republiky prof. Václav Klaus dne 1. ledna 2013. Dne 6. května 2013 prohlásil i prezident republiky Miloš Zeman, že Pavel Hasenkopf byl jedním ze spoluautorů amnestie, a to zejména části zastavující trestní řízení u dlouhodobě se vlekloucích procesů.

Na základě smíru žalobce Pavla Hasenkopfa a žalované České republiky – Kanceláře prezidenta republiky se shora uvedené výroky uvádějí na pravou míru:

Pavel Hasenkopf byl vyzván v rámci svého pracovního poměru svým nadřízeným, ředitelem politického odboru Ladislavem Jaklem, k předložení svého vlastního návrhu amnestie. Návrh Pavla Hasenkopfa neobsahoval zmírnění nebo prominutí trestů nebo zastavení trestních stíhání pachatelů závažné hospodářské trestné činnosti. Vyhlášené znění amnestie neměl Pavel Hasenkopf možnost ovlivnit.

Česká republika - Kancelář prezidenta republiky dále uvádí na pravou míru vyjádření svého vedoucího pro webový portál Parlamentní listy ze dne 28. dubna 2013, že Pavel Hasenkopf byl v roce 2009 vyhozen z legislativního oddělení. Ve skutečnosti byl Pavel Hasenkopf v rámci řádné organizační změny přesunut z důvodu své specializace do politického odboru Kanceláře prezidenta republiky.“

10. V průběhu pokusu o smírné řešení se soudkyně JUDr. Veronika Křesťanová, PhD., opakovaně vyjádřila v tom smyslu, že výroky prezidenta Zemana a KPR se nezakládaly na pravdě a žalobcův návrh amnestie nemá s výslednou amnestií prakticky vůbec nic společného. Rovněž opakovaně uvedla, že by přiznala i finanční satisfakci, byť asi ne v žalobcem požadované výši.

IV. Recidiva

11. Krátce po schválení smíru, ještě dne 25. srpna 2014, poskytl Vratislav Mynář ČTK vyjádření, ve kterém uvedl, že (Hasenkopf) „byl spoluvůrcem a spoluautorem amnestie, na tom si trvám“, s tím, že nikdy neřekl, z kolika procent Hasenkopf autorem amnestie byl.

K dohodě dodal, že „*si Hasenkopf uvědomil, jaký dopad by případný rozsudek měl na jeho pověst a peněženku*“. V pokusu dehonestovat oznamovatele pokračoval o den později, když na briefingu na Pražském Hradě m.j. uvedl: „*Pan Hasenkopf musel stáhnout žalobu na Miloše Zemana, pan Hasenkopf musel stáhnout žalobu na Vratislava Mynáře, a když někdo stáhne žalobu, tak asi proto, že cítí, že nemá žádnou šanci. ... Pan Hasenkopf se podílel na přípravě amnestie, a v tomto duchu je uzavřený smír. Pokud by ve smíru mělo být uvedeno, že pan magistr není spoluvůrcem nebo spoluúčastníkem a nepodílel se na amnestii, nikdy bych jako kancléř, vedoucí Kanceláře prezidenta republiky, s tímhle smírem nesouhlasil*“.

12. Bezprostředně poté následovalo vyjádření Marka Nespaly, právního zástupce KPR i Vratislava Mynáře jako fyzické osoby, cit.: „... *to znamená, (že) řešení vlekloucí se sporů, soudních řízení abolicí byl skutečně jeho ideovým otcem byl skutečně Mgr. Hasenkopf*“.

13. Uvedená tvrzení Vratislava Mynáře i Marka Nespaly jsou nepravdivá.

13.1. Pokud se týče opakovaných tvrzení o oznamovatelově spoluautorství amnestie a ideovém otcovství abolicie, odkazují se na pododstavce 5.1. – 5.3. výše. Nadto se odkazují na větu „*Vyhlášené znění amnestie neměl Pavel Hasenkopf možnost ovlivnit.*“, obsaženou v dosaženém soudním smíru; je logické, že pokud někdo nemohl nijak ovlivnit znění amnestie, nemůže být jejím spoluautorem ani se podílet na její přípravě, to si zcela odporuje. Pokud tedy někdo i nadále označuje oznamovatele za spoluautora amnestie Václava Klause, jedná v rozporu s dosaženým smírem. Je to stejný nonsens, jako kdyby někdo označil Miloše Zemana za otce kupónové privatizace, protože i Miloš Zeman měl na počátku 90. let své návrhy, jak by měla probíhat transformace československé ekonomiky, a to, že s kuponovou privatizací ve skutečnosti přišel Václav Klaus, je jen naprosto nepodstatný detail.

13.2. Pokud se týče nepravdivosti tvrzení o důvodech stažení žaloby vůči Miloši Zemanovi a Vratislavu Mynářovi a o tom, jak by spor pravděpodobně dopadl, pokud by nedošlo ke smíru, pouze se odkazují na svůj příložený článek pro web Česká justice⁴ s tím, že toto stažení následovalo až po dosažení dohody o obsahu smíru a bylo tedy jeho součástí.

V. Pravděpodobný zdroj informací Vratislava Mynáře

14. Vratislav Mynář nemohl znát pozadí přípravy amnestie z osobní zkušenosti. Existují jen dvě možnosti, jak mohl dospět k myšlence o oznamovatelově spoluautorství amnestie: buď si je celé vymyslel, nebo musel informace sám čerpat od někoho, kdo na podzim 2012 byl zaměstnancem KPR a o přípravě amnestie byl informován anebo se na ní dokonce sám nějakým způsobem podílel, popř. se za takto informovanou osobu z nějakého důvodu vydával. Od oznamovatele by bylo laciné tvrdit, že Vratislav Mynář je až tak bezcharakterní osobou, že si prostě vybral nějaké relativně možné jméno a jeho nositele zcela bez skrupulí označil za spoluautora amnestie – to by bylo stěží uvěřitelné, takto černobílý reálný život není. Oznamovatel se proto kloní k závěru, že **Vratislav Mynář musel své informace čerpat od někoho, kdo jeho samotného uvedl v omyl.**

15. Oznamovatel se domnívá, že osobou, která poskytla vedoucímu KPR nepravdivé informace a uvedla jej v omyl, mohla být JUDr. Dana Římanová, která v té době byla ředitelkou odboru legislativy a práva KPR a v této funkci působila nepřetržitě od podzimu 2009. Indicie, které oznamovatele k tomuto podezření vedou, jsou následující:

⁴ <http://www.ceska-justice.cz/2014/08/pavel-hasenkopf-hradni-slon-v-porcelanu/>

15.1. Dana Římanová po celou dobu od svého příchodu do KPR na podzim 2009 pocítovala vůči oznamovateli mimořádně silnou, těžko překonatelnou a těžko pochopitelnou averzi, která záhy po jejím nástupu vedla k oznamovatelovu přechodu na politický odbor (srovn. pododst. 5.5. výše); ani poté nevynechala jedinou příležitost, jak oznamovateli znepríjemnit život a ideálně dosáhnout jeho odchodu z KPR. Tato její averze se datovala do doby ještě před jejím příchodem a pravděpodobně měla svůj základ v meziresortním připomínkovém řízení o věcném záměru ústavního zákona o přímé volbě prezidenta republiky na jaře 2009, kde došlo k silnému střetu mezi ní jako zástupcem Ministerstva spravedlnosti a oznamovatelem jako reprezentantem KPR. Po celou dobu od podzimu 2009 do dubna 2013 velmi nelibě nesla, že oznamovatel dál zůstává zaměstnancem KPR, a komplikovala tak i vzájemnou spolupráci, která byla občas nezbytná, a to v jednom případě s velmi fatálními mezinárodněprávními důsledky pro postavení České republiky (obětí se stala tzv. „Klausova výjimka z Listiny práv a svobod EU“). Její snaha oznamovateli škodit se snad dá přirovnat jen k vymítání ďábla.

15.2. Dana Římanová se sama obávala, že by jako ředitelka odboru legislativy a práva mohla být mylně označena za „autorku“ amnestie a přijít tak nejen o funkci, ale i o zaměstnání. Stejně tak se mohla obávat toho, že by se oznamovatel v souvislosti se změnou ve funkci prezidenta republiky mohl chtít vrátit na odbor legislativy a práva, což by skutečně bylo na první pohled logické, popř. že by mohl usilovat o její vlastní post, což je objektivně nesmysl.

15.3. Dana Římanová patřila k lidem, kteří o setrvání ve své funkci velmi stáli. Mohla se domnívat, že tím, že pomůže Vratislavu Mynářovi splnit obtížný úkol a ukázat na skutečné „pachatele“ amnestie prezidenta Klause, si jej zaváže a zvýší tak svoji šanci na „přežití“.

15.4. Dana Římanová by vzhledem ke své funkci byla pro každého nově nastoupivšího a ještě zcela neorientovaného vedoucího KPR důvěryhodnou osobou, pravděpodobně též osobou, u které by sám a logicky začal své „pátání“ po autorech amnestie.

15.5. Oznamovatel nezná v KPR nikoho dalšího kromě Dany Římanové, kdo by si vytrvale pletl Petra Hájka a Ladislava Jakla a neznal jejich postavení uvnitř KPR, resp. si pletl tiskový a politický odbor (srovn. pododst. 5.5.). Naopak u Vratislava Mynáře je převzetí takové informace logické, protože se tehdy s KPR teprve seznamoval a u ředitelky odboru legislativy a práva samozřejmě předpokládal, že zná organizační řád KPR.

15.6. Tuto informaci, že Mynářovou informátorkou byla Dana Římanová, oznamovateli potvrdil v přítomnosti dvou dalších osob JUDr. Marek Nespala o přestávce soudního jednání dne 28. července 2014.

15.7. Během své svědecké či přesněji účastnické výpovědi před Obvodním soudem pro Prahu 1 dne 14. března 2014 uvedl a na přímý dotaz potvrdil Vratislav Mynář oznamovateli, že informace o „špatné pracovní morálce“ oznamovatele získal právě od Dany Římanové. Je pravděpodobné, že jí byl proti oznamovateli zmanipulován nejen co se týče hodnocení jeho pracovní morálky, ale i pokud jde o spoluautorství amnestie, to vše primárně s cílem konečně dosáhnout vysněného oznamovatelova propuštění z KPR.

Důkazy ke kapitolám I. – V.:

a) deník Právo ze dne 27. dubna 2013 (příloha 7 osobnostní žaloby)

- b) Parlamentní listy, 28. dubna 2013, 20:55
(<http://www.parlamentnilisty.cz/zpravy/Mynar-Autorem-amnestie-je-Klaus-Hasenkopf-pracoval-na-zadani-Jakla-270380>
= příloha 8 osobnostní žaloby)
- c) přílohy 1, 2, 3, 4 a 10 osobnostní žaloby
- d) usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. srpna 2014 č.j. 66 C 179/2014 – 179
- e) protokoly o jednání Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 66 C 179/2013 dne 28. července a 25. srpna 2014
- f) protokol o jednání Obvodního soudu pro Prahu 1 ve věci sp. zn. 17 C 139/2013 dne 14. března 2014
- g) web KPR
(<https://www.hrad.cz/cs/pro-media/tiskove-zpravy/7667.shtml>
= příloha 23 podání, které mělo být realizováno 25. srpna 2014)
- h) část stenozáznamu jednání Senátu dne 21. srpna 2013 (příloha 13 osobnostní žaloby)
(videozáznam dostupný na webu Senátu:
http://www.senat.cz/cinnost/webtv/archiv.php?video=true&id_schuze=&zacatek=20130821043055&konec=20130821054742 / čas 4:30:55/)
- i) výsledky:
- prof. Václava Klause,
- Ladislava Jakla,
- Vratislava Mynáře,
- Jiřího Ovčáčka,
- doc. Zdeňka Koudelky,
- Dany Římanové,
- oznamovatele, popř.
- popř. dalších zaměstnanců KPR či jiných osob.
- j) zpravodajství ČTK z 25. srpna 2014
- k) briefing vedoucího KPR Vratislava Mynáře dne 26. srpna 2014 od 10:00
(videozáznam dostupný na webu České televize:
<http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/10101491767-studio-ct24/214411034000091/>)

VI. Způsobená újma

16. Ohledně újmy způsobené oznamovateli se oznamovatel zejména v plném rozsahu odvolává na své připojené podání z 21. srpna 2014 a jeho nerealizované doplnění s přílohami (příložená obálka).

17. Dále uvádím, že v souvislosti s amnestií jsem byl vyzván Policíí České republiky, Útvarem pro odhalování korupce a finanční kriminality SKPV, k podání vysvětlení ve věci „prezidentská amnestie“. Věc byla vedena pod č.j. OKFK-212-39/TČ-2013-251001

a vysvětlení jsem podal dne 22. července 2013 v době od 10:00. Nejen veřejnost, ale dokonce i policie se tedy vážně domnívala, že amnestie z 1. ledna 2013 mohla být „koupená“. Pokud jsem byl označen za jednoho ze tří spoluautorů, pak toto podezření, které stále určitá část veřejnosti nepovažuje za vyvrácené, ulpívá i na mně.

18. Dne 17. ledna 2014 se mnou jako s účastníkem zahájil Národní bezpečnostní úřad bezpečnostní řízení o zrušení platnosti osvědčení fyzické osoby pro stupeň TAJNÉ, číslo: NBÚ-086565. Toto řízení je vedeno pod č.j. 5872/2014-NBÚ/P a stále probíhá a jeho předmětem je udání KPR z léta 2013, tedy z doby krátce poté, kdy jsem podal žalobu na neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru v KPR, a podle kterého jsem měl někdy v roce 2007 či 2009 mít konflikt s Hradní policií při vstupu do Nového paláce Pražského hradu (ohradil jsem se proti způsobu kontroly). I toto podání pravděpodobně iniciovala Dana Římanová. Podotýkám, že už předtím na mne byl činěn mým bývalým zaměstnavatelem nátlak, že pokud uvedenou žalobu podám, postarají se, abych přišel o bezpečnostní prověrku.

19. Za předpokladu, že Vratislav Mynář byl sám uveden v omyl a tento omyl následně šířil, byl on sám politicky poškozen tím, že se jím šířené informace ukázaly jako nepravdivé. Jeho mediální obraz by nemusel být až tak zoufale nepříznivý, kdyby se výsledky jeho „vyšetřování“ autorství amnestie tolik nemíjely se skutečností a nebyl by důvod je zpochybnit.

20. Podobným způsobem byl poškozen i prezident Miloš Zeman, který Mynářovy informace bez dalšího převzal a jednou se k nim přihlásil, byť nebyl poškozen tak zásadním způsobem, jako Vratislav Mynář.

VII. Právní kvalifikace

21. Trestného činu pomluvy se dopustí ten, „*kdo o jiném sdělí nepravdivý údaj, který je způsobilý značnou měrou ohrozit jeho vážnost u spoluobčanů, zejména poškodit jej v zaměstnání, narušit jeho rodinné vztahy nebo způsobit mu jinou vážnou újmu*“; znakem kvalifikované skutkové podstaty pak je spáchání takového skutku „*tiskem, rozhlasem, televizí, veřejně přístupnou počítačovou sítí nebo jiným obdobně účinným způsobem*“. Výroky Vratislava Mynáře uvedené v odst. 1 a 2 tohoto trestního oznámení obsahují nepravdivé údaje, byly způsobilé ohrozit a částečně i ohrozily oznamovatelovu vážnost u spoluobčanů, poškodily jej v zaměstnání, když byl v důsledku domnělého spoluautorství propuštěn (být formální záminkou se stala údajná neomluvená absence), dočasně narušily oznamovatelovy širší rodinné vztahy, když jeho strýc oznamovatele zatratil a teprve po čase se nechal přesvědčit, že Klausovu amnestii oznamovatel nepsal, nadto nepřímo vedly k vážné materiální újmě, když v důsledku ztráty zaměstnání se oznamovatel musel zadlužit a posléze prodat byt po matce, který prodat nechtěl. Tyto výroky byly učiněny 26. dubna 2013 tiskem s tím, že je okamžitě převzala všechna tuzemská a některá zahraniční média, 27. dubna 2013 webovým portálem, tj. veřejně přístupnou počítačovou sítí, 25. srpna 2014 prostřednictvím ČTK a 26. srpna 2014 prostřednictvím přímého televizního přenosu z Pražského hradu. **Postup Vratislava Mynáře, resp. jeho výroky uvedené v odst. 1, 2 a 11 tohoto trestního oznámení tak ve svém celku podle názoru oznamovatele splňují všechny znaky skutkové podstaty trestného činu pomluvy ve smyslu § 184 odst. 1, 2 trestního zákoníku, s tím, že Vratislavu Mynářovi přitěžuje zejména ta okolnost, že tyto výroky činí i po rozhodnutí soudu a v příkrém rozporu se soudem schváleným smírem.**

22. Podle názoru oznamovatele i výrok Marka Nespaly ze dne 26. srpna 2014, kromě toho, že je nepravdivý, je způsobilý ohrozit oznamovatelovu vážnost u spoluobčanů a profesně jej poškodit v rámci jeho současné praxe advokátního koncipienta. I on byl učiněn v přímém televizním přenosu. **Postup Marka Nespaly, resp. jeho výrok uvedený v odst. 12 tohoto trestního oznámení tak podle názoru oznamovatele rovněž splňuje všechny znaky skutkové podstaty trestného činu pomluvy ve smyslu § 184 odst. 1, 2 trestního zákoníku, s tím, že Marku Nespalovi přitěžuje jeho právní vzdělání a podrobná znalost spisového materiálu a detailů celé kauzy na straně jedné a na straně druhé je pro něho polehčující okolností, že jednal v zájmu svého klienta a zcela zjevně na jeho pokyn, nikoli z vlastní iniciativy.**

23. Pokud je pravdivá oznamovatelova domněnka, že sám Vratislav Mynář byl uveden v omyl třetí osobou, pak se trestného činu pomluvy vůči oznamovateli dopustil i Mynářův informátor, s tímiž následky, jen s tím rozdílem, že nepravdivé údaje sdělil neveřejně pouze Vratislavu Mynářovi. Pokud tímto informátorem skutečně byla Dana Římanová, pak zřejmě jednala navíc i ve zlém úmyslu a s cílem poškodit právě oznamovatele. Pokud by se tato podezření potvrdila, pak by **Dana Římanová, popř. jiný informátor, svým postupem naplnila skutkovou podstatu trestného činu pomluvy ve smyslu § 184 odst. 1 trestního zákoníku.**

24. Trestného činu poškození cizích práv se dopustí mj. ten, „*kdo jinému způsobí vážnou újmu na právech tím, že uvede někoho v omyl*“. Pokud je pravdivá oznamovatelova domněnka, že sám Vratislav Mynář byl uveden v omyl třetí osobou, která takto následně uvedla v omyl i prezidenta republiky Miloše Zemana, potom **Mynářův informátor svým postupem naplnil též skutkovou podstatu trestného činu poškození cizích práv ve smyslu § 181 trestního zákoníku**, kdy poškozenými jsou Vratislav Mynář a Miloš Zeman a jim způsobená újma je popsána v odst. 17 a 18 tohoto trestního oznámení, aniž by se oznamovatel pouštěl do dalších úvah o míře těchto újem a o případném naplnění znaků kvalifikované skutkové podstaty.

VIII. K zásadě subsidiarity trestní represe

25. Oznamovateli je samozřejmě známa zásada subsidiarity trestní represe, chápe její význam a je mu známa i obecná nechuť orgánů činných v trestním řízení posuzovat pomluvy jako trestné činy. Tuto nechuť oznamovatel sdílí a sám se také dlouho celou záležitostí snažil řešit občanskoprávní cestou. Je nicméně přesvědčen, že právě v tomto konkrétním případě je dáno hned několik důvodů, které zásadu subsidiarity prolamují.

26. Obecně, je zde dán silný veřejný zájem na zjištění skutečného pozadí přípravy amnestie prezidenta Václava Klause. Tvrzení, o jejichž pravdivost se jedná, jsou mimořádně závažná, a to i z historického hlediska. A těchto tvrzení se dopustil vedoucí KPR, tj. osoba vysoce postavená a za normálních okolností vysoce důvěryhodná. Pokud by zásadu subsidiarity neměl prolomit tento případ, pak oznamovatel neví, co už by jí vůbec mohlo prolomit – pak by bylo lepší trestný čin pomluvy z trestního zákoníku zcela vypustit. Pomluva však dnes do výčtu existujících trestných činů zahrnuta je a z toho je třeba vycházet a *de lege lata* to nelze ignorovat.

27. Pokud se týče Dany Římanové, pokud se dopustila skutku, ze kterého ji oznamovatel podezívá, pravděpodobně tak učinila jednorázově a nikoli veřejně. Veřejné spáchání však není znakem obecné, ale kvalifikované skutkové podstaty trestného činu pomluvy, navíc

oznamovatel jako poškozený neměl a nemá žádnou možnost bránit se takovému zásahu občanskoprávní cestou, když nemá možnost zajistit důkazy proti ní. Přitěžoval by jí též její pravděpodobný zlý úmysl poškodit právě oznamovatele ve snaze dosáhnout jeho propuštění z KPR, kdy tato snaha byla ostatně úspěšná. Přestože tedy informátor Vratislava Mynáře jednal neveřejně, prakticky byl jeho skutek nejzákeřnější a nejodsouzeníhodnější ze všech.

28. Pokud se týče Marka Nespaly, dopustil se pouze jednoho jemu přičitatelného nepravdivého výroku o žalobci, sice veřejně, ale evidentně v zájmu svého bývalého klienta a na jeho popud. Oznamovatel uznává, že v Markově případě by zásada subsidiarity trestní represe nemusela být prolomena, nicméně toto musí s konečnou platností posoudit orgány činné v trestním řízení a nikoli oznamovatel.

29. Konečně, pokud se týče Vratislava Mynáře, nelze nevidět jeho zarputilost, opakování útoků i po soudním smíru, nelze nevidět, že neprojevil ani kapku lítosti ani vůči oznamovateli, ani vůči veřejnosti, kterou *de facto* podvedl. V jeho případě je tak dán silný veřejný zájem na jeho odsouzení.

*

30. **Závěrem si dovoluji požádat, abych byl ve smyslu ustanovení § 158 odst. 2 trestního řádu do jednoho měsíce po doručení tohoto trestního oznámení vyrozuměn o opatřeních učiněných na jeho základě.**

Mgr. Pavel Hasenkopf